

[Poul Møller.]

som var fortræffeligt repræsenteret, men jeg tænker på „Een Verden“s rigsdagsgruppe, der tæller omkring 80 medlemmer af rigsdagen.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at fremføre mit syn som konservativ folketingsmand på denne gruppe og den folkelige landsorganisation, som rigsdagsgruppen samarbejder med. Som næstformand for organisationen har jeg tit mødt en vis forbavselse over, at en konservativ politiker, der er tilhænger af Atlantpagten, kunne interessere sig for noget så uvirkeligt og noget så defaitistisk og urealistisk som „Een Verden“s program. Denne forbavselse er efter min opfattelse udtryk for ukendskab til organisationen „Een Verden“. Vi har givet vor tilslutning til Atlantpagten, fordi vi håber derigennem at oparbejde og opbygge et defensivt pagtsystem, der kan give os den størst mulige sikkerhed baseret på styrke, og som samtidig formentlig vil bidrage til på andre områder at udvikle samarbejdet mellem pagtens medlemsstater. Men dette kan jo ikke være den vestlige verdens og den vestlige kulturs endelige svar på de egentlige storpolitiske problemer. Vi må have et videre sigte, om jeg så må sige, hvilket vil sige, at den kolde krig, vi i dag oplever, må have sit fredsmål, som enhver anden krig har det. Den østlige verdens fredsmål kender vi: det er verdensrevolutionen med verdenskommunismen. Men om den vestlige verdens fredsmål høres der stort set intet andet end almindeligt holdte udtalelser om at nå frem til en tilstand, hvor løven og lammet kan græsse fredeligt side om side. Her er det, at „Een Verden“ efter min mening med styrke kan sætte ind; denne bevægelse kan iklæde de almindelige ønskedrømme en dragt, som i form og snit passer til det demokratiske livssyn, og som kan tilfredsstille ikke blot den vestlige verden, men tillige den store neutrale blok omfattende bl. a. Indien, Pakistan, Burma og mange andre. Jeg er heller ikke i tvivl om, at dette fredsmål må kunne påvirke befolkningerne i de østeuropæiske lande.

Hvad er da dette fredsmål? Det er ikke et naivt ønske om at instituere en verdensregering fra den ene dag til den anden. Det er heller ikke et ønske om en verdensregering, der skal ordne alle anliggender for alle folk; det er derimod et ønske om at give

den bestående organisation, det bestående redskab: De Forenede Nationer, en sådan forfatning og en sådan styrke, at den bliver i stand til at sikre verdensfreden. Hertil kræves, at vetoretten forsvinder, og at alle lande underkaster sig afgørelser, der træffes af De Forenede Nationers kompetente forsamlinger. Det var jo det, vi håbede på, da vi under besættelsen første gang hørte om denne nye verdensorganisation, der skulle afløse Folkeforbundet. De Forenede Nationers charter gav imidlertid ikke den fornødne styrke til, at de egentlige storpolitiske afgørelser kunne træffes indenfor denne organisations rammer, og bevægelsen „Een Verden“ arbejder derfor med det sigte at fjerne svaghederne fra chartret og samtidig hos befolkningerne oparbejde forståelsen af den autoritet, De Forenede Nationer bør have, og den respekt, der overalt bør næres for De Forenede Nationers arbejde og beslutninger.

I vor gærende tidsperiode med de svære brydninger ser jeg ikke nogetsteds et klarere og mere inspirerende og mere demokratisk svar til den kommunistiske verdensrevolutions målsætning end at gøre De Forenede Nationer til en realitet. Dette mål er „Een Verden“s mål, og jeg skal derfor opfordre ærede medlemmer af dette høje ting til at tilslutte sig „Een Verden“s rigsdagsgruppe og medvirke i bevægelsens arbejde.

I den ideologiske strid, der foregår, er det min faste overbevisning, at demokratiet vil vise sig andre styreformere overlegent og sejre, først og fremmest fordi det er et demokrati. Jo mere trofast demokratiet viser sig overfor sine egne idealer, jo stærkere vil det stå i folkenes bevidsthed; jo mere det degenererer i bureaukrati, partisplittelse og beslutningsudygtighed, jo mere afbleget vil det stå i bevidstheden, og et afbleget demokrati vil ikke være en styrke i sig selv. Det er derfor både klogt og rigtigt, at den nuværende rigsdag har besluttet sig til at bringe forfatningen à jour med den udvikling, der er sket i vore samfundstilstande siden den sidste omfattende revision i 1915, og det forekommer mig, at man på forhandlingernes nuværende stadium er nået et godt stykke i den rigtige retning.

Som menigt medlem vil jeg dog gerne benytte anledningen til at understrege et spørgsmål, som for mig er af den aller-